

Abstrakt

Práce se věnuje politicky-komunikační a mediální dimenzi prvních dvou vln koronavirové pandemie v ČR. Jarní vlnu pandemie v roce 2020 Česká republika navzdory nevelké připravenosti a nedostatku ochranných prostředků překonala téměř příkladně. To se zcela změnilo s příchodem druhé vlny, kdy se země ocitla mezi těmi vůbec nejhůře postiženými. Cílem práce je prozkoumat jednu z možných příčin tohoto vývoje. Práce staví na předpokladu, že 1) politická komunikace a mediální zprávy proudící k občanům mohou mít - obzvláště v období krize, kdy je jim věnována zvýšená pozornost - citelný vliv na chování občanů, jejich rozhodování a interpretování odvíjejících se událostí a 2) že nekonzistentnost informací, ale také nekonzistentnost jejich interpretací a rámování může mít negativní vliv na důvěru občanů ve stát a v přijímaná opatření. V návaznosti na tyto předpoklady práce skrze obsahovou analýzu rámců zkoumá, jak byla pandemie nemoci COVID-19 rámována vládou a médií během první a druhé vlny pandemie a testuje hypotézu, zda mezi těmito vlnami míra odlišnosti mezi vládním a mediálním rámováním pandemie vzrostla. Odmítnutí této hypotézy, ke kterému práce následně dochází, umožňuje vyloučit vliv rostoucí různorodosti rámců ve veřejném diskurzu na zhoršení pandemické situace v druhé vlně. I přes zamítnutí této hypotézy práce přispívá cennými daty k základnímu výzkumu rámování pandemie koronaviru v komunikacích vládních politiků a médií a je tak odrazovým můstkem pro další výzkum politicky-komunikační a mediální dimenze koronavirové krize a jejího vlivu na průběh pandemie v ČR i zahraničí.